

ΧΕΙΡΟΤΟΝΗΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ
Έκφωνηθείς κατά την Χειροτονίαν του
Μητροπολίτου Σικάγου Ναθαναήλ
είς τόν Ίερόν Καθεδρικό Ναόν τῆς Ἁγίας Τριάδος Νέας Ὑόρκης
τῆν 17^{ην} Μαρτίου 2018

Σεβασμιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Γέροντα Ἀμερικῆς κ. Δημήτριε,
Σεβασμιώτατοι καί Θεοφιλέστατοι ἄγιοι Ἀρχιερεῖς,
Τίμιον πρεσβυτέριον καί ἐν Χριστῷ Διακονία,
Ὅσιώτατοι μοναχοί καί μοναχές,
Ἐντιμότητα κύριε Κωνσταντῖνε Κούτρα, Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος ἐν
Νέᾳ Ὑόρκῃ, καί λοιπά ἀξιότιμα μέλη τοῦ Διπλωματικοῦ Σώματος,
Ἐντιμολογιώτατοι Ἄρχοντες τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας,
Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί καί φίλοι,

Πρὶν ἀπὸ εἴκοσι περίπου χρόνια, ἕνας νέος μαθητὴς τοῦ Λυκείου,
βλέποντας τὸν πατέρα του νὰ ὑποφέρει ἀπὸ τὴν ἐπάρατη νόσο τοῦ καρκίνου καί
τελικῶς νὰ νικιέται ἀπ’ αὐτὴν, ἦλθε ἀντιμέτωπος, γιὰ πρώτη φορά ἴσως, μὲ τὸ
ὑπαρξιακὸ ἐρώτημα: «ποια εἶναι ἡ θέση μου στὸν κόσμον χωρὶς τὴν παρουσία
τοῦ πατέρα;». Ὁ νέος αὐτὸς σφραγίστηκε ἀπὸ τὴν τελευταία πράξη τοῦ δράματος
τοῦ ἀγαπημένου του προσώπου, ποὺ ἦταν ἡ ἐπιθανάτιος ἐξομολόγηση καί ἡ
Θεῖα Κοινωνία, συλλογιζόμενος ὅτι, ἐάν αὐτὸς ἦταν ὁ εὐλογημένος τρόπος μὲ
τὸν ὁποῖο ὁ πατέρας του ἔφυγε ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζωὴ, τότε αὐτὸς θὰ ἔπρεπε νὰ
εἶναι καί ἐκεῖνος μὲ τὸν ὁποῖο ὁ ἴδιος θὰ συνέχιζε τὴν δική του πορεία γιὰ
τὴν ὑπόλοιπὴ του ζωὴ.

Κάπως ἔτσι γνώρισε τὸ Χριστό. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ζωῆς του ἦταν ὅτι, μέσα
ἀπὸ τὴ θλίψη καί τὸν πόνο, στράφηκε πρὸς τὸ Χριστό καί συνειδητοποίησε ὅτι
μόνο Αὐτὸς μπορεῖ νὰ τοῦ δώσει τὴν ἀγάπη ποὺ τοῦ λείπει. Αὐτὴ ἡ βαθιὰ καί

προσωπική σχέση που δημιουργήθηκε με το Θεό, μέσα από τον πόνο και τη δοκιμασία, άπεδείχθη ό τι ή ταν τελικά έ να κάλεσμα. Η κλήση για την Ί ερωσύνη.

Όταν ό νέος αύ τός εί σήχθη στο Κολλέγιο και κατοπιν στή Θεολογική Σχολή, ή κλήση αύ τή θέρμαινε και φωτιζε την καρδιά του σαν μια ήρεμη και εί ρηνική φλόγα. Σταδιακά ή φλόγα αύ τή τής ί ερωσύνης έ παυζήθηκε και ά πλώθηκε σε ό λο του τό «εί ναι», με τή βοήθεια ά ρκετών ά νθρώπων, που ό καλός Θεός έ στείλε στην πορεία του και που ό καθένας ά πό αύ τούς, με τό δικό του τρόπο, βοήθησε στην ώριμαση αύ τής τής ί ερής κλήσεως. Ό νέος αύ τός, που κάποτε ό ραματιζόταν τον τρόπο να «εί σέλθη εί ς τας αύ λας του Κυρίου», σήμερα εύ ρίσκεται έ νώπιόν σας και κλίνει τά γόνατα και τον αύ χένα, για να λάβει τό χάρισμα τής ά ρχιερωσύνης, ά ναφωνώντας γεμάτος έ σωτερική πληρότητα: «Δόξα έ ν ύ ψιστοις Θεώ και έ πί γής εί ρήνη έ ν ά νθρώποις εύ δοκία».

Αύ τή την ί ερή στιγμή φέρνω στη σκέψη μου ό λους έ κείνους που κάποτε με βοήθησαν, και που σήμερα εύ ρίσκονται στην αί ωνιότητα. Πρώτο μνημονεύω τό μακαριστό πατέρα μου Βασίλειο, του ό ποιου ό θάνατος και ή άλλαγή που ά κολούθησε στη ζωή τής οί κογένειάς μας έ πηρέασαν μακροχρόνια την πορεία μου. Εί μαι σίγουρος ό τι σήμερα εύ ρίσκεται νοερώς ά νάμεσά μας και χαιρείται με τή χαρά τής ά ρχιερατικής μου χειροτονίας.

Φέρω στη σκέψη μου ά κόμη τίς πολλές πνευματικές δωρεές και εύ λογίες που έ λαβα ά πό τούς πατέρες τής Ί ερās Μονής Αγίου Γεωργίου Έπανωσήφη, τής Μονής τής μετανοίας μου, και έ κφράζω ά πειρες εύ χαριστίες στον ά γαπητό μας Καθηγούμενο Βαρθολομαί ο και σε ό λους τούς πατέρες, έ νώ μνημονεύω τούς τελευταίους Αρχιερεί ς τής Μονής μας, τούς ό ποιους ά ξιώθηκα να γνωρίσω: τον Αγίου Φραγκίσκου Αντώνιο, τον Γορτύνης και Άρκαδίας Κύριλλο, τον Πέτρας και Χερρονήσου Νεκτάριο, τον Ί εραπύτην και Σητείας Ευ γένιο και τον Όλύμπου Άνθιμο. Μνημονεύοντας τούς κεκοιμημένους αύ τούς Ί εράρχες, δέν μπορώ να μήν ά ναφερθώ στον μακαριστό Αμερικής Ί άκωβο, ό ό ποι ός έ νέπνευσε ό λη την νεωτέρα Ί εραρχία τής Αμερικής και διηκόνησε την τοπική μας Έκκλησία με

ὄραμα καί αὐτοθυσία, σὸν Μητροπολίτη Μελόης Φιλόθεο, τὸν ἱεράρχη πού, ὡς γνήσιος πνευματικός πατέρας, χαιρόταν μὲ τὴν πρόοδο καί τὴν προαγωγή τῶν νέων κληρικῶν, καί, βεβαίως, σὸν μακαριστὸ προκάτοχό μου Μητροπολίτη Σικάγου Ἰάκωβο, τὸν εὐαίσθητο καί ἀριστοκράτη ἱεράρχη, ὁ ὁποῖος ἐργάστηκε θυσιαστικῶς γιὰ πολλὰ χρόνια, ἀφήνοντας σὲ μᾶς τοὺς νεωτέρους μία Μητρόπολη ἀρτίως ὀργανωμένη καί συγκροτημένη, μὲ ἀρκετὲς κοινότητες καί πεπαιδευμένους κληρικούς. Ἐπικαλούμενος τὶς προσευχὲς καί τὶς πρεσβεΐες πρὸς τὸν Κύριό μας ὄλων αὐτῶν τῶν κεκοιμημένων πατέρων καί ἀδελφῶν γιὰ τὴν ἀπαρχὴ τῆς νέας μου πορείας, ἀναφωνῶ: Εἴη ἡ μνήμη αὐτῶν αἰώνια!

Εὐγνωμόνως ἐνθυμοῦμαι, ἐπίσης, τὴν κ. Γεωργία Νικόλας καί τὸν σύζυγό της Δημήτριο, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται σήμερα κοντά μας. Αὐτοί, ὄχι μόνον ἀνέλαβαν προθύμως τὸ οἰκονομικὸ βᾶρος τῶν σπουδῶν μου στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ ἀλλὰ καί συνεχῶς μοῦ ὑπενθύμιζαν τὴν ἀνάγκη νὰ ὑπηρετοῦ με τὴν Ἐκκλησία μὲ ἀξιοπρέπεια καί γνησιότητα.

Θεωρῶ, ὅμως, ἐπιτακτικὴ καί βαθέως καρδιακὴ τὴν ἀνάγκη νὰ ἀναφερθῶ καί σὲ ὄλους αὐτοὺς πού σήμερα εὐρίσκονται ἀνάμεσά μας, σ' αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι προσευχήθηκαν γιὰ μένα καί μὲ βοήθησαν νὰ φτάσω στὴν εὐλογημένη στιγμὴ τῆς σημερινῆς προσωπικῆς μου Πεντηκοστῆς.

Πρωτίστως καί μὲ ἄπειρη εὐγνωμοσύνη εὐχαριστῶ τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς Ἁγίας καί ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριαρχείου, οἱ ὁποῖοι μὲ ἐμπιστεύθηκαν καί μὲ τίμησαν μὲ τὴν ἀρχιερατικὴ τους ἀγάπη, ἀναδεικνύοντάς με διὰ τῆς τιμίας ψήφου τους Μητροπολίτη μᾶς νευραλγικῆς Μητροπόλεως τῆς ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, ἐνῶ ἐκφράζω καί τὴν καρδιακὴ μου εὐχαριστία πρὸς τοὺς ψηφίσαντάς με γιὰ τὸ τριπρόσωπο ἀγίους Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐπαρχιακῆς μας Συνόδου. Εἶναι ἀνεξίχνιαστες οἱ βουλές τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ πού φαίνεται ὅτι ὄλα εἶναι ἀποτέλεσμα ἀνθρωπίνων διεργασιῶν, τελικῶς ὄλοι ἐκπληροῦμεθα, διότι διαπιστώνουμε ὅτι ὁ Θεὸς κατευθύνει τὴν Ἐκκλησία Του καί ὅτι Αὐτὸς ἔχει τὸν πρῶτο καί τὸν τελευταῖο λόγο. Γιὰ μένα ἀνοίγει σήμερα μιὰ νέα σελίδα, στὴν ὁποία ἀναγνωρίζω ὅτι θὰ πρέπει νὰ δώσω προσοχὴ, μεταξύ

τῶν ἄλλων, καί στήν ἰδιότητα μου ὡς Συνοδικοῦ Συμπαρέδρου στήν Ἱερά Ἐπαρχιακή Σύνοδο τῆς Ἀμερικῆς. Ἐπιθυμῶ νά διαβεβαιώσω τοὺς Ἀρχιερεῖς μας ὅτι θά ἐργασθῶ μόνο γιά τήν ἐνότητα καί τήν εἰρήνη τῆς Ἐκκλησίας μας καί ὅτι θά σέβομαι τήν πείρα τῶν παλαιότερων καί θά ἐμπνέομαι ἀπό τὸ ἐκκλησιαστικὸ παράδειγμά τους.

Ἰδιαιτέρως ἐπιθυμῶ νά εὐχαριστήσω τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Βοστώνης κ. Μεθόδιο, ὑπὸ τὴν πατρικὴ προστασία τοῦ ὁποίου ὑπηρέτησα γιά τρία χρόνια ὡς διάκονος, ἀποκτώντας ἀπὸ τὸ παράδειγμά του τὴν χαρὰ τῆς λειτουργικῆς ζωῆς. Παράλληλα, εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως καί ὅλους τοὺς ἁγίους Ἀρχιερεῖς τῆς Συνελεύσεως τῶν Κανονικῶν Ἐπισκόπων ἐν ΗΠΑ γιά τὴν ἀριστη συνεργασία ποὺ εἴχαμε κατὰ τὸ διάστημα τῆς διακονίας μου στὴ Γραμματεία τοῦ Σεβ. Προέδρου, ἐνῶ ξεχωριστὰ καί ἰδιαιτέρως εὐχαριστῶ τοὺς Ἱεράρχες ποὺ ἔσπευσαν νά συμμετάσχουν σήμερα στήν ἀρχιερατικὴ μου χειροτονία καί νά μοιραστοῦν τὴν χαρὰ μου.

Σεβασμιώτατε καί σεπτὲ Γέροντα Ἀμερικῆς κ. Δημήτριε,

Με πολὺ σεβασμὸ καί ἄπειρη εὐγνωμοσύνη σᾶς εὐχαριστῶ γιά τίς πολλές εὐκαιρίες ποὺ μου δώσατε νά διακονήσω τὴν Ἐκκλησία μας μέσα ἀπὸ ἐπιτελικές θέσεις, οἱ ὁποῖες με ἀνέδειξαν καί μοῦ χάρισαν ἐκκλησιαστικὴ πείρα. Εἴμαι ἰδιαιτέρως εὐγνώμων ποὺ με χειροτονήσατε διάκονο καί πρεσβύτερο καί ποὺ σήμερα θά λάβω τὴν χάρη τῆς ἀρχιερωσύνης ἀπὸ τὰ τίμια χέρια σας. Προσβλέπω στήν ἀγαθὴ συνεργασία μας, ἢ ὁποία θά ἀποβλέπει, ἀσφαλῶς, στήν προαγωγή τῶν συμφερόντων τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας, καί στήν ἀγάπη σας, ἢ ὁποία ἐμπράκτως θά καθοδηγεῖ τίς ἀποφάσεις μας, γιά τὸ καλὸ καί τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Θεωρῶ μάλιστα ὅτι πολλὰ θά διδαχθῶ ἀκόμη ἀπὸ ἐσᾶς, κατὰ τὸ ὑπόλοιπο τῆς συνεργασίας μας μετὰ τὴ νέα μου ἰδιότητα. Σᾶς εὐχαριστῶ γιά μία ἀκόμη φορά γιά ὅλα, εὐχόμενος ὁ Θεὸς νά σᾶς χαρίζει «κατὰ τὴν καρδίαν σας καί τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα», ἐνῶ στό πρόσωπό σας εὐχαριστῶ ὅλους τοὺς κληρικούς καί μοναχοὺς τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς καθὼς καί τὸ προσωπικὸ, γιά τὴν συνεργασία κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐδῶ διακονίας μου.

Εύχαριστώ την αγαπημένη μου μητέρα Είρηνη, της οποίας ο συνεχής και άφοσιωμένος αγώνας για την ανατροφή μας βασιζόταν στην πίστη της στο Χριστό και στην αγάπη της προς την Εκκλησία. Μαζί με τη μητέρα μου εύχαριστώ τις αδελφές μου Αναστασία και Κωνσταντίνα, καθώς και τις οίκογένειές τους, διότι στάθηκαν δίπλα μου σε όλες τις αποφάσεις της ζωής μου. Εύχαριστώ, παράλληλα, και όλους τους κατά σάρκα και πνεύμα συγγενείς μου, τους διδασκάλους μου καθ' όλα τα χρόνια των σπουδών μου, τους ανθρώπους και τους ιερείς της ένορίας Ζωοδόχου Πηγής Bronx, όπου μεγάλωσα, τους φίλους και μαθητές μου και όλους τους σήμερα παριστάμενους και προσευχομένους για την έλαχιστότητά μου, κυρίως αυτούς που ταξίδεψαν από το Σικάγο, αφήνοντας τις πολλές τους υποχρεώσεις, για να δώσουν σήμερα ένα δυναμικό και εύλογημένο «παρών».

Ο Άγιος Ιωάννης ο Σιναΐτης μάς διδάσκει ότι κάθε άτομο πρέπει να επέχει προσεκτικά τον πνευματικό του πατέρα, όπως ακριβώς επέχει τον καλύτερο ιατρό. Είμαι εύγνωμων στο Θεό, διότι οδήγησε τα βήματά μου στον καλό πνευματικό μου πατέρα, τον Θεοφιλέστατο Επίσκοπο Χριστουπόλεως κ. Μακάριο. Ο Θεοφιλέστατος με καθοδήγησε πνευματικά, όχι τόσο με τα λόγια του, όσο με την ανευδών αγάπη του, την παράμιλλη εύγένειά του και το ζωντανό παράδειγμά του. Βοήθησε την πνευματική και εκκλησιαστική μου ζωή, διότι καθήθυνε με το δικό του τρόπο τη μέριμνα της καρδιάς μου στην καθημερινή αναζήτηση του Χριστού. Υπέκως τον εύχαριστώ για όλα και για την έδω έπισηρικτική του παρουσία, εύχόμενος να έχει όλα τα καλά του Θεού στη ζωή του και στη θεοφιλή διακονία του.

Πάνω από όλους και από όλα επιθυμώ να εύχαριστήσω «κατά την έσημον ταύτην ή μέραν και ώραν» την Α.Θ.Π. τον Οίκουμενικό μας Πατριάρχη κ.κ. Βαρθολομαίο, τον κοινό πατέρα όλων μας. Ο Παναγιώτατος είναι ο πρώτος Ιεράρχης της Ορθόδοξης Εκκλησίας και, ως εκ τούτου, είναι ο πρώτος που πρεσβεύει και αγωνιάζει για όλους μας. Δοκιμάζει καθημερινά τον πόνο του σταυρού, γιατί αυτό και έχει το μοναδικό προνόμιο να μάς οδηγήσει στη χαρά της

Αναστάσεως. Ἰ διαιτέρως καί υἱ ἱκῶς τόν εὐ γνωμονῶ, διότι ἀπό τήν πρώτη στιγμή ὁ ραματίστηκε τήν ἀ ρχιερατική μου προαγωγή καί μέ θεώρησε ἄ ξιο καί ἰ κανό γιά τή Μητροπολιτική ἔ παλξη τοῦ Σικάγου. Τόν εὐ χαριστῶ γιά τήν ἔ μπρακτη ἀ γάπη πού ἔ δειξε πρὸς τό πρόσωπό μου, ἥ δη ἀπό τά φοιτητικά μου χρόνια. Ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖ ος εἶ ναι ὁ πρῶτος, ἀνάμεσα σέ πολλούς ἀ νθρώπους, πού μέ δίδαξε τί σημαίνει νά εἶ ναι κάποιος πατέρας. Ἀπό σήμερα, ὡς συγκαταλεγόμενος στήν Ἰ εραρχία τοῦ Οἰ κουμενικοῦ Θρόνου, θά προσπαθήσω μέ ὅ λες μου τίς δυνάμεις νά γίνομαι συγκυρηναῖ ος τοῦ Πατριάρχου μας καί καλός πρέσβης γιά τήν Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη καί μαρτυρική Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Μέ ὅ λη τήν δύναμη τῆς ψυχῆς μου καί μέ ἄ πειρη εὐ γνωμοσύνη πρὸς τό σεπιτό πρόσωπό του ἀ ναφωνῶ: Βαρθολομαίου τοῦ Παναγιωτάτου καί Οἰ κουμενικοῦ Πατριάρχου πολλά τά ἔ τη.

Σεβασμιώτατοι καί Θεοφιλέστατοι ἄ γιοι Ἀρχιερεῖ ς,

Ἡ Ἁγία Γραφή μᾶ ς διδάσκει ὅ τι ἡ πατρότητα συνδέεται ἄ μεσα μέ τήν ἀ γάπη. Αὐ τό ἀ ναδεικνύεται κυρίως ἀπό τήν ἀ γάπη τοῦ Θεοῦ Πατρός, ὁ ὁ ποῖ ος «οὐ τῶ ἡ γάπησεν τὸ ν κόσμον, ὥστε τὸ ν υἱ ὁ ν αὐ τοῦ τὸ ν μονογενῆ ἔ δωκεν, ἵ να πᾶ ς ὁ πιστευὼν εἰ ς αὐ τὸ ν μὴ ἀ πόληται, ἀλλ' ἔ χη ζωὴ ν αἰ ὄ νιον» (1 ἰ ωάν. 3, 16). Καί ὁ Υἱ ὅ ς, πού ὑ πακούει στό θέλημα τοῦ Πατρός, μοιράζεται αὐ τή τήν ἀ γάπη καί μᾶ ς δίνει τό μέγα Του ἔ λεος. Καί τό Ἅ γιο Πνεῦ μα, πού ἐ κπορεύεται ἀπό τόν ἀ γαπῶντα Πατέρα, ἐ πιχέει στίς καρδιές μας τήν ἀ γαπῶσα χάρη Του, ἔ τσι ὥστε οἱ νεκροὶ νά μποροῦ ν νά ζήσουν καί πάλι.

Στά τελευταῖ α δεκαπέντε χρόνια τῆς ἰ ερατικῆς μου διακονίας ἔ χῳ ἀ ποκληθεῖ ἄ πειρες φορές «πατέρας», ὅ πως, βέβαια, καί ὅ λοι οἱ κληρικοί. Καί ἐ νῶ εὔ κολα καί ἀ ρκετά γρήγορα συνήθισα στό ἄ κουσμα αὐ τοῦ τοῦ τίτλου, χρειάστηκαν χρόνια γιά νά κατανοήσω καί νά ἐ κτιμήσω τό βαθύτερο νόημά του. Ἀλλά εἶ μαι εὐ γνώμων στό Θεό, πού μοῦ ἔ δωσε τήν εὐ λογία νά ὑ πηρετήσω ὡς πατέρας πολλῶν ἀ νθρώπων, ἰ διαιτέρως τῶν πιστῶν χριστιανῶν τῶν κοινοτήτων τοῦ Εὐ αγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου στή Νέα Ὑόρκη καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ

Χριστού στο Brookville, καθώς και του Καθεδρικού Ίερου Ναού των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης στο Brooklyn. Είμαι έσωτερικά πεπεισμένος ό τι τό πέρασμά μου άπό αύ τές τις εύ λογημένες κοινότητες μέ προετοίμασε, για να άναλάβω τήν ποιμαντική και διοικητική διακονία του εύ αγού ς κλήρου και του εύ σεβοϋ ς λαοϋ τής Ίερά ς Μητροπόλεως Σικάγου. Πρόκειται για έ να ποιμνιο πολύ εύ λογημένο, για τό ό ποι ο αί σθάνομαι ήδη μεγάλη ύπερηφάνεια και όμολογώ ό τι δέν βλέπω τήν ώρα και τή στιγμή πού θα βρεθώ στήν έδρα τής Μητροπόλεως μου, για να τούς άγκαλιάσω όλους και να τούς πώ ό τι τούς άγαπώ και ό τι είμαι έτοιμος να άναλώσω τήν ύπαρξή μου γι' αύ τούς.

Εί ναι πράγματι θαυμάσιο γεγονός ή έπίδραση πού έχει ή άγάπη στον κόσμο. Η άγάπη έ νώνει τό παρελθόν μέ τό παρόν και μά ς προετοιμάζει για τό μέλλον, δηλαδή για τά έσχατα, όπου θα άποκτήσουμε τήν έμπειρία τής κοινωνίας μέ τήν άπειρη θεία άγάπη. Η άγάπη εύ ρίσκεται στον πυρή να τής μικρότερης ί διαιτερότητας και, παρά ταϋτα, εί ναι αύτή πού έ νώνει όλη τή δημιουργία σε μία δοξολογική πραγματικότητα. Και έ νώ τά άνθρώπινα ό ντα, πολύ συχνά, λόγω τής πτωτικής καταστάσεως στήν όποια βρίσκονται, μεταποιοϋ ν τήν άγάπη σε μία άνταλλαγή άγαθών και ύπηρεσιών, ή θεϊκή άγάπη δέν ύποχωρεί και δέν αλλοιώνεται ποτέ, γιατί ό προσωπικός Τριαδικός Θεός εί ναι ή ίδια ή πηγή τής άγάπης. Αύ τό πού λείπει άπό τή ζωή μας εί ναι ή αύθεντική θεία άγάπη. Όταν άληθινά άγαποϋ με το Θεό, τότε άγαποϋ με και ό ένας τόν άλλο, μετέχουμε στή χαρά και τήν έπιτυχία άλλά και στή λύπη και τήν άποτυχία του πλησίον, είμαστε οί «χαιρόντες μετά χαιρόντων και κλαιόντες μετά κλαιόντων», κατά τή ρήση του Άποστόλου των έθνών. Όταν άγαποϋ με άληθινά τούς άλλους, δέν έπιμένουμε να μένουν κοντά μας, άλλά, όπως ό πατέρας στήν παραβολή του Ασώτου, σεβόμαστε τήν έλευθερία τους και τούς έπιτρέπουμε να φύγουν μακριά μας. Και αν ό Θεός τής άγάπης σεβεται τήν έλευθερία μας σε τέτοιο βαθμό, ώστε να μά ς έπιτρέπει άκόμη και να Τόν άρνηθοϋ με, τότε ποτέ δέν μά ς άναγκάζει να έπιστρέψουμε σ' Αύ τόν άπό φόβο ή μέ τήν ύπόσχεση τής άνταμοιβής.

Ὁ Ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος μέ τόν πύο προφανῆ τρόπο μᾶς διδάσκει πώς ἡ ἀπομάκρυνσή μας ἀπό τήν ἀγάπη καταστρέφει τήν ἀλήθεια. Καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους νά ἀνακαλύψουν τό δέντρο τῆς ζωῆς, πού εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, καί νά στρέψουν τά μάτια τους σ' αὐτό. Σημειώνει χαρακτηριστικά: «Μέχρι νά βροῦ με τήν ἀγάπη, ὁ κόπος μας δαπανᾶται στή γῆ τῶν ἀκανθῶν: ἀνάμεσα στίς ἀκάνθες σπέρνουμε καί θερίζουμε, ἀκόμη κι ἂν ὁ σπόρος μας εἶναι ὁ σπόρος τῆς δικαιοσύνης. Εἴμαστε τραυματισμένοι συνεχῶς καί ἐπομένως, ὅσο κι ἂν καθιστοῦμε τοὺς ἐαυτοὺς μας δικαίους, ζοῦμε μέ τόν ἰδρωτά τοῦ μετώπου μας. Ἀλλά μόλις βροῦ με ἀγάπη, μετέχουμε στόν ἐπουράνιο ἄρτο, τρεφόμενοι χωρίς κόπο καί ἀγωνία. Τό πρόσωπο πού ἔχει βρεῖ ἀγάπη, γεύεται τό Χριστό συνεχῶς καί ἔτσι γίνεται ἀθάνατος». Μέχρι νά ἀνακαλύψουμε τήν ἀγάπη, ὅλοι μας, καί ἰδιαίτερως οἱ κληρικοί, θά αἰσθανόμαστε συνεχῶς τήν ἀνάγκη νά ἐπιτύχουμε. Θά τονίζουμε πάντα τήν ποσότητα τῶν ἐπιτευγμάτων μας καί ποτέ δέν θά ἐπικεντρωθοῦμε στήν ποιότητα τῆς διακονίας μας. Θά ψάχνουμε τό προσωπικό ὄφελος καί θά ἀρνόμαστε νά δώσουμε σ' ἐκείνους πού ἔχουν ἀνάγκη.

Ἰστάμενος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, Τόν δοξολογῶ καί Τόν εὐχαριστῶ μέ ὄλη μου τήν ὕπαρξη γιά τή μέγιστη δωρεά τῆς Ἀρχιερωσύνης καί γιά τήν εὐλογημένη Μητρόπολη τοῦ Σικάγου, πού ἡ χάρις Του μοῦ ἐμπιστεύθηκε. Ὅλα αὐτά πού συμβαίνουν τόν τελευταῖο καιρό, μέ ἀποκορύφωμα τή σημερινή ἀρχιερατική χειροτονία, τά θεωρῶ δείγματα τῆς μεγάλης ἀγάπης καί εὐεργεσίας Του στή ζωή μου. Θά ἐπιδιώξω νά ἐναποθέσω τή μέριμνά μου στό Θεό μας, πού εἶναι ὁ Θεός τῆς ἀγάπης, πού δημιουργεῖ τά πάντα, διδάσκει τήν ἀληθινή σοφία, ἀποτρέπει καί διορθώνει λάθη, θεραπεύει πληγές, αὐτοθυσιάζεται καί μᾶς σώζει ἐξ αἰτίας αὐτοῦ πού ὁ ἴδιος εἶναι.

Καθώς προετοιμάζομαι νά εἰσέλθω «εἰς τά Ἅγια τῶν Ἁγίων» γιά τρίτη φορά, προσεύχομαι νά ἀγαπῶ κατά τή διάρκεια ὅλης τῆς ἀρχιερατικῆς μου πορείας καί παρακαλῶ τό Θεό νά μέ καταστήσει πρόσωπο μεγαλύτερης εὐαισθησίας, νά φωτίσει τήν καρδιά μου μέ τή λάμψη τῆς θεϊκῆς Του φλόγας, νά

βοηθήσει ὅλη μου τή ζωή, ὥστε νά γίνει πηγή ἀγάπης γιά ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καί, κυρίως, γιά τόν κληῖρο καί τό λαό τῆς κληρωθείσης μοι Μητροπόλεως.

Ζητῶ ἀπό τὸ Θεό νά μέ στηρίξει καί νά καθοδηγεῖ τὰ λόγια μου, τίς πράξεις μου καί τίς σκέψεις μου. Στρέφομαι πρὸς Αὐτόν καί ζητῶ ταπεινά τὸ ἔλεός Του. Καί, ὅπως γεύτηκα τὴν πατρική Του ἀγάπη ὡς διάκονος καί πρεσβύτερος, ἔτσι νά συνεχίζω νά λαμβάνω τὴν ἀγάπη Του οὕτως ὥστε νά ἀναλίσκομαι γιά ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, μέ τὸ φωτισμό καί τὸν ἐπιτηριγμὸ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τίς προβεῖες τῆς ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, τοῦ Ὁσίου Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ καί πάντων τῶν Ἁγίων. Ἀμήν.